

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 242/2022-25

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a zo sudcov Libora Duľa a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **Mgr. Petra Zvaru**, správcu konkurznej podstaty úpadcu Vodohospodárske stavby a. s. Nitra, Cabajská cesta 28, Nitra, IČO 31 411 487, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 ObdoV 9/2020 z 25. februára 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 10. mája 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 2 ObdoV 9/2020 z 25. februára 2021 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti, napadnutého uznesenia a pripojených príloh vyplýva nasledujúci stav veci:

3. Obchodná spoločnosť Vodohospodárske stavby a. s. Nitra (ďalej len „úpadca“) ako predávajúca previedla kúpnu zmluvou z 12. októbra 2000 v rámci exekučného konania na fyzické osoby [REDACTED] a [REDACTED] (ďalej aj „žalobcovia v 1. a 2. rade“), [REDACTED] a [REDACTED] (ďalej aj „žalobcovia v 3. a 4. rade“, spolu ďalej aj „žalobcovia“) vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, ktoré nadobudla od Fondu národného majetku (ďalej len „fond“) v zmysle zákona č. 92/1991 Zb. o podmienkach prevodu majetku štátu na iné osoby v rozhodnom znení (ďalej len „zákon o veľkej privatizácii“). Dohodnutá kúpna cena bola vyplácaná na účet súdneho

exekútora. Uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6 K 105/01 z 23. júla 2001 bol na majetok úpadcu vyhlásený konkurz.

4. Správca konkurznej podstaty zaradil do súpisu majetku úpadcu aj nehnuteľnosti prevádzané úpadcom na žalobcov kúpnu zmluvou z 12. októbra 2000. Táto okolnosť viedla žalobcov k podaniu žaloby o vylúčenie veci z konkurznej podstaty. Konanie začalo na krajskom súde podaním žaloby o vylúčenie veci z konkurznej podstaty 15. júna 2010.

5. Krajský súd v poradí tretím rozsudkom č. k. 8 Cbi 27/2010-597 zo 7. novembra 2018, rozhodujúc ako súd prvej inštancie, zamietol žalobu o vylúčenie veci s poukazom na právny názor najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu vyslovený v kasačnom uznesení č. k. 2 Obo 43/2013 z 27. augusta 2015. Najvyšší súd v tomto uznesení podal výklad § 19a zákona o veľkej privatizácii. Toto ustanovenie obsahuje obmedzenia pre nakladanie s majetkom nadobudnutým od fondu pre prípad, ak si nadobúdateľ nesplnil svoje záväzky voči fondu. V ods. 2 tohto ustanovenia je ustanovené, že na prevod majetku sa vyžaduje predchádzajúci písomný súhlas fondu. V ods. 3 sa uvádza, že ak fond vydá predchádzajúci písomný súhlas podľa ods. 2, nadobúdateľ privatizovaného majetku je povinný použiť takto získané prostriedky prednostne na úhradu svojich záväzkov voči fondu v zmysle uzavretej zmluvy podľa § 14 zákona o veľkej privatizácii. V zmysle ods. 4 úkony vykonané nadobúdateľom v rozpore s ustanoveniami ods. 2 a 3 a všetky na ne nadväzujúce úkony sú neplatné.

6. Podľa záväzného názoru odvolacieho súdu na prevod privatizovaného majetku udelil fond vopred písomný súhlas s prevodom, avšak nedošlo k splneniu podmienky podľa § 19a ods. 3 zákona o veľkej privatizácii, keďže kúpna cena nebola použitá na úhradu záväzkov voči fondu, ale bola vyplatená na účet súdneho exekútora na uspokojenie pohľadávky uplatnenej v exekučnom konaní. Úpadca preukazoval splnenie povinnosti prednostne uhradiť svoje záväzky voči fondu dohodou o započítaní, čo ale podľa názoru odvolacieho súdu nepreukazovalo splnenie podmienky podľa § 19a ods. 3 zákona o veľkej privatizácii.

7. Krajský súd ako súd prvej inštancie uviedol, že žalobcovia mali vedomosť o tom, že nadobúdajú nehnuteľnosti, na ktoré sa aplikuje §19a zákona o veľkej privatizácii. Okrem toho žalobcovia mali vedieť aj to, že v priebehu exekúcie nie je možné nehnuteľnosti prevádzať priamym predajom, ale iba predajom na exekučnej dražbe, čo nebolo v tomto prípade splnené. Žalobcovia nemohli byť ani dobromyseľní, a to z dôvodu, že mali vedomosť o tom, že kúpna cena bude uhradená na účet súdneho exekútora, okrem toho boli personálne prepojení s úpadcom, mali k dispozícii všetky informácie týkajúce sa tohto prevodu, mali možnosť sa oboznámiť aj s okolnosťami, za akých je možné platne uskutočniť predmetný prevod. Krajský súd uzavrel, že žalobcovia svoje vlastnícke právo odvodzovali od kúpnej zmluvy ako absolútne neplatného právneho úkonu, právny poriadok Slovenskej republiky nepripúšťa nadobudnutie vlastníckeho práva takýmto spôsobom, v konaní bolo navyše preukázané, že žalobcovia neboli pri nadobudnutí vlastníckeho práva dobromyseľní.

8. Najvyšší súd rozhodujúci ako odvolací súd rozsudkom č. k. 2 Obo 3/2019 z 30. apríla 2020 potvrdil rozsudok krajského súdu. Na podporu záverov súdu prvej inštancie uviedol, že zo súhlasu fondu udeleného na prevod dotknutých nehnuteľností vyplynula rozvázovacia podmienka spočívajúca v použití výnosu z predaja na úhradu záväzkov úpadcu voči fondu. Žalobcovia si museli byť vedomí, že exekúcia sa vykonáva v prospech oprávnenej osoby pravdepodobne odlišnej od fondu. Ich dobromyseľnosť nemohla byť založená na spoliehaní sa na to, že úpadca svoje

záväzky voči fondu uhradí z predaja iných nehnuteľností. Vyplatenie kúpnej ceny žalobcami na účet súdneho exekútora bolo uskutočnené v rozpore so zákonom a ich konanie nemožno považovať za dobromyseľné. Okrem toho spôsob, akým predaj nehnuteľnosti prebiehal, t. j. priamym predajom v exekučnom konaní v rozpore s § 136 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy (ďalej len „Exekučný poriadok“), nemožno posudzovať v intenciách pojmu dobrej viery.

9. Rozsudok odvolacieho súdu napadli žalobcovia v 3. a 4. rade dovolaním, ktorého prípustnosť odvodzovali od § 420 písm. f) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) a § 421 ods. 1 CSP.

10. Žalobcami v 3. a 4. rade formulovaná právna otázka sa týkala výkladu ustanovenia § 19a zákona o veľkej privatizácii, pričom poukázali na rozdielnosť rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Žalobcovia zastávali právny názor, že § 19a ods. 3 zákona o veľkej privatizácii je dispozitívneho charakteru a jeho porušenie nezakladá neplatnosť celého scudzovacieho úkonu, neplatnosť právneho úkonu sa mala dotýkať iba ustanovenia o dojednaní platobného miesta, čo nemá vplyv na platnosť kúpnej zmluvy ako celku.

11. Okrem toho žalobcovia v 3. a 4. rade namietali záver odvolacieho súdu, že museli mať vedomosť o nemožnosti speňaženia nehnuteľnosti povinného v exekúcii iným spôsobom ako v dražbe. Exekučný poriadok neobsahuje ustanovenie, ktoré by umožňovalo sankcionovať právny úkon povinného ako absolútne neplatný. V tejto súvislosti poukázali na judikát R 47/2009, v zmysle ktorého porušenie zákazu nakladať s majetkom podliehajúcim exekúcii má za následok odporovateľnosť právneho úkonu. Postup žalobcov, ako aj súdneho exekútora pri uhrádzaní kúpnej ceny bol v súlade s Exekučným poriadkom. Nimi namietaná dobromyseľnosť, ktorá odvolacím súdom nebola akceptovaná, sa mala odvíjať od nejednoznačného výkladu § 19a zákona o veľkej privatizácii, spoliehali sa na intabulačný akt správy katastra, ako aj na ubezpečenie súdneho exekútora, že spôsob úhrady kúpnej ceny na jeho účet nie je v rozpore so zákonom.

12. Rovnako žalobcovia v 1. a 2. rade napadli rozsudok odvolacieho súdu dovolaním, ktorého prípustnosť založili na existencii vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP, ako aj na nesprávnom právnom posúdení veci. Spochybnili správnosť výkladu § 19a zákona o veľkej privatizácii. Konkrétne namietali, že § 19a ods. 4 zákona o veľkej privatizácii nemá vplyv na platnosť scudzovacej zmluvy, ale na platnosť nasledujúcich právnych úkonov, ktoré nadobúdateľ vykonáva s peňažnými prostriedkami, ktoré získal z prevodu privatizovaného majetku, neplatnými sa teda stávajú úkony úpadcu vykonané s takto získanými peňažnými prostriedkami. Podľa dovolateľov otázka, aké právne úkony postihuje § 19a ods. 4 zákona o veľkej privatizácii neplatnosťou, ešte nebola v dovolacej praxi vyriešená. Ďalej poukázali na skutočnosť, že všeobecné súdy posudzovali neplatnosť právneho úkonu s ohľadom na skutočnosti, ktoré nastali po jeho uzatvorení. V čase podpisu kúpnej zmluvy dovolatelia nemali vedomosť o tom, že úpadca nepoužije získané peňažné prostriedky na úhradu záväzkov voči fondu, kúpna zmluva preto nemohla naplniť znaky neplatnosti právneho úkonu v zmysle § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov.

13. Sťažovateľ sa k podaným dovolaniam vyjadril tak, že žalobcami namietané dôvody nezakladajú vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP. K tvrdenému nesprávnomu právnomu posúdeniu veci

poukázal na viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu rozhodujúceho v odvolacom konaní, ktoré potvrdzovali právny záver vyslovený konajúcimi súdmi v tejto veci. K právnej otázke, aké právne úkony sú postihované neplatnosťou v zmysle § 19a ods. 4 zákona o veľkej privatizácii, uviedol, že nepochybne bolo úmyslom zákonodarcu vyvolať účinky neplatnosti scudzovacieho právneho úkonu, ktorým sa prevádzal privatizovaný majetok, a nie skúmať ďalšie právne úkony nadobúdateľa týkajúce sa nadobudnutej odplaty za prevod privatizovaného majetku. Konštrukciu žalobcov v tomto ohľade označil za absurdnú a bez zjavného zmyslu. K otázke posudzovania dobromyseľnosti žalobcov uviedol, že pri dodržaní zásady opatrnosti mali žalobcovia vedieť o obmedzeniach v zmysle § 19a zákona o veľkej privatizácii.

14. Dovolací súd v napadnutom rozsudku odvolacieho súdu neidentifikoval existenciu vady zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP, avšak stotožnil sa s existenciou dovolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci. Pri skúmaní existencie dôvodu prípustnosti dovolania najvyšší súd poukázal na vlastnú rozhodovaciu činnosť (3 Obdo 11/2019), ako aj na závery ústavného súdu (I. ÚS 51/2020), z ktorých vyvodil, že pri skúmaní existencie dôvodu prípustnosti dovolania z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia nemožno považovať za ustálenú prax dovolacieho súdu rozhodnutia, ktoré neboli publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, ako ani na webovej stránke najvyššieho súdu, neboli teda verejnosti dostupné. Z tohto dôvodu, uvedomujúc si existenciu rozhodnutia vo veci sp. zn. 1 Cdo 238/2004, ktoré obsahuje výklad § 19a zákona o veľkej privatizácii, rozhodol o procesnej prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, t. j. že rozhodnutie odvolacieho súdu spočívalo na vyriešení právnej otázky, ktorá v dovolacej praxi najvyššieho súdu nebola dosiaľ vyriešená.

15. Ďalej najvyšší súd nadviazal na právne závery vyplývajúce z rozhodnutia dovolacieho senátu občianskoprávneho kolégia č. k. 1 Cdo 238/2004 z 31. mája 2005:

„Z ustanovenia § 19a ods. 2 privatizačného zákona vyplýva, že do splatenia celej kúpnej ceny je prevod privatizovaného majetku alebo jeho časti nadobúdateľom na inú osobu alebo jeho vklad do obchodnej spoločnosti alebo jeho založenie v prospech tretích osôb možné len po predchádzajúcom písomnom súhlase Fondu. Ak nadobúdateľ privatizovaného majetku nedodrží pri nakladaní s týmto majetkom uvedený postup, prevod privatizovaného majetku alebo jeho časti, alebo jeho vklad do obchodnej spoločnosti alebo jeho založenie v prospech tretích osôb, sú neplatné.

Ak Fond vydá predchádzajúci písomný súhlas podľa odseku 2, nadobúdateľ privatizovaného majetku je povinný použiť takto získané prostriedky prednostne na úhradu svojich záväzkov voči Fondu v zmysle uzavretej zmluvy podľa § 14 (§ 19a ods. 3).

Podľa § 19a ods. 4 privatizačného zákona úkony vykonané nadobúdateľom v rozpore s ustanoveniami odsekov 2 a 3 a všetky na ne nadväzujúce úkony sú neplatné.

Aj podľa záveru dovolacieho súdu skutočnosť, že nadobúdateľ privatizovaného majetku následne ako predávajúci nepoužil prostriedky získané predajom prednostne na úhradu svojich záväzkov voči Fondu, ale ich použil na úhradu daňových a iných nedoplatkov spoločnosti, nespôsobuje neplatnosť kúpnej zmluvy, ktorú táto spoločnosť uzavrela s treťou osobou ako kupujúcim.

Len takýto výklad ustanovenia § 19a privatizačného zákona a jeho aplikácia súdom zodpovedá gramatickému a logickému výkladu, keď predaj privatizovaného majetku pred splatnosťou celej

kúpnej ceny zákonodarca v ustanovení § 19a ods. 2 privatizačného zákona podmienil iba súhlasom FNM, ktorý bol v prejednávacom prípade daný.

Z obsahu ustanovení § 19a ods. 2, ods. 3 a ods. 4 privatizačného zákona expressis verbis vyplýva len to, že úkony vykonané nadobúdateľom privatizovaného majetku (nie kupujúcim) v súvislosti s použitím prostriedkov získaných za predaj a na ne nadväzujúce úkony po predaji sú neplatné. Nemožno z nich však vyvodzovať neplatnosť kúpnej zmluvy, ktorú nie je možné považovať za následný úkon a to bez ohľadu na tú skutočnosť, že splatenie kúpnej ceny bolo upravené priamo v nej.“

16. K iným rozhodnutiam najvyššieho súdu, na ktoré sa žalobcovia, resp. aj sťažovateľ odvolávali, dovolací súd jednotlivo uviedol, z akých dôvodov nie sú aplikovateľné v tejto veci.

17. K uzneseniu najvyššieho súdu vydanému vo veci sp. zn. 2 ObdoV 1/2015 najvyšší súd uviedol, že v tomto prípade bolo dovolanie odmietnuté ako procesne neprípustné a predmetom odvolacieho a ani dovolacieho konania nebolo riešenie právnej otázky významnej pre posudzovanú vec.

18. Odvolacie konanie vedené pred najvyšším súdom pod sp. zn. 2 Obo 76/2012 prebiehalo na základe odlišných skutkových okolností, keďže súhlas fondu s predajom majetku nebol daný vopred, ale až následne po uzatvorení kúpnej zmluvy.

19. V odvolacom konaní vedenom najvyšším súdom pod sp. zn. 4 Obo 1/2018 bola žaloba zamietnutá, dovolacie konanie bolo iniciované, z dôvodu späťvzatia dovolania dovolací prieskum nebol realizovaný a dovolacie konanie bolo zastavené (2 ObdoV 13/2019).

20. Rozsudok odvolacieho senátu najvyššieho súdu č. k. 4 Obo 1/2018 z 31. januára 2019 sa týkal odlišného skutkového stavu veci, súhlas fondu s predajom majetku bol daný až po podpise kúpnych zmlúv.

21. Rovnako aj rozsudok odvolacieho súdu č. k. 4 Obo 66/2012 zo 17. decembra 2013 nebol podrobený dovolaciemu prieskumu z dôvodu späťvzatia podaného dovolania (2 ObdoV 7/2014).

22. Rozsudok najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu č. k. 3 Obo 3/2016 z 18. mája 2016, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie, ktorý vyhovel podanej žalobe, vychádzal najmä z dobromyseľného nadobudnutia vlastníckeho práva žalobcami s poukazom na nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 549/2015. Dovolanie bolo v tomto konaní odmietnuté ako neprípustné pre nesprávne vymedzenie dovolacieho dôvodu, ústavná sťažnosť proti uzneseniu dovolacieho súdu bola uznesením č. k. II. ÚS 414/2018 z 5. septembra 2018 odmietnutá ako zjavne neopodstatnená.

23. V odvolacom konaní vedenom na najvyššom súde pod sp. zn. 1 Obo 6/2017 vyslovil odvolací senát rovnaký právny názor ako odvolací senát konajúci v prejednávanej veci. Rozsudok odvolacieho súdu bol posudzovaný aj v dovolacom konaní, uznesenie najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu č. k. 1 ObdoV 3/2018 z 31. mája 2018 zrušil ústavný súd nálezom č. k. II. ÚS 596/2018 zo 16. januára 2020 a vec vrátil dovolaciemu súdu na ďalšie konanie. Vec je v súčasnosti vedená na dovolacom súde pod sp. zn. 1 ObdoV 3/2020 a v čase rozhodovania dovolacieho súdu nebolo vo veci rozhodnuté.

24. K samotnému spôsobu výkladu § 19a ods. 2 zákona o veľkej privatizácii najvyšší súd identifikoval tri možnosti, ktoré môžu nastať: I. fond udelil súhlas s prevodom privatizovaného majetku, II. fond neudelil súhlas s prevodom privatizovaného majetku, III. ak sa fond do 60 dní od

doručenia žiadosti nadobúdateľa privatizovaného majetku o prevod privatizovaného majetku nevyjadril, nastala zákonná fikcia udelenia súhlasu.

25. Úvahu odvolacieho súdu o podmienenom súhlase fondu s rozvázovacou podmienkou týkajúcou sa prednostnej úhrady záväzkov voči fondu dovolací súd nepovažoval za správnu s ohľadom na charakter ustanovenia § 19a zákona o veľkej privatizácii, ktoré má kogentnú povahu, čo bolo potvrdené aj ústavným súdom (II. ÚS 796/2016). Obsah ustanovenia § 19a ods. 2 zákona o veľkej privatizácii nemožno rozširovať dohodou zmluvných strán a ani následným výkladom súdu, ako to uskutočnil odvolací súd. Z predmetného ustanovenia nevyplýva oprávnenie fondu udeliť podmienený súhlas s prevodom. Tvrdenie fondu uvedené v jeho súhlase s prevodom privatizovaného majetku, že nadobúdateľ privatizovaného majetku, t. j. úpadca, je povinný použiť získané finančné prostriedky prednostne na úhradu svojich záväzkov voči fondu, nie je možné považovať za rozvázovaciú podmienku. Nanajvýš môže ísť o upozornenie nadobúdateľa privatizovaného majetku zo strany fondu na jeho zákonnú povinnosť vyplývajúcu mu z § 19a ods. 3 zákona o veľkej privatizácii.

26. Podľa názoru dovolacieho súdu odvolací súd nesprávne vyložil aj § 19a ods. 3 zákona o veľkej privatizácii, keďže nezohľadnil vnútornú systematiku celého ustanovenia § 19a.

27. Sankcia neplatnosti právneho úkonu je formulovaná v § 19a ods. 4 zákona o veľkej privatizácii. V ods. 2 je stanovené obmedzenie nakladať s majetkom získaným od fondu, ak nedošlo k splneniu záväzkov nadobúdateľa voči fondu. Obmedzenie spočíva v udelení súhlasu s prevodom vlastníckeho práva zo strany fondu. Ak fond súhlas neudelí, právny úkon, ktorým nadobúdateľ mienil previesť vlastnícke právo k nehnuteľnostiam nadobudnutým od fondu, je v zmysle § 19a ods. 4 zákona o veľkej privatizácii, absolútne neplatný.

28. V § 19a ods. 3 zákona o veľkej privatizácii je formulovaná povinnosť nadobúdateľa privatizovaného majetku v prípade existencie súhlasu fondu podľa ods. 2 a následného prevodu privatizovaného majetku použiť získané prostriedky, t. j. kúpnu cenu za predávaný majetok, na úhradu svojich záväzkov voči fondu s tým, že ak nadobúdateľ privatizovaného majetku postupuje v rozpore s uvedenou povinnosťou, sú následné úkony nadobúdateľa privatizovaného majetku absolútne neplatné podľa § 19a ods. 4 zákona o veľkej privatizácii.

29. Dovolací súd teda rozlíšil, že sankcia neplatnosti právneho úkonu dopadá na odlišný okruh právnych úkonov, porušenie povinnosti vyplývajúcej z ods. 2, ako aj z ods. 3 je síce sankcionované absolútnou neplatnosťou právneho úkonu, avšak len toho právneho úkonu, ktorého sa dôvod neplatnosti týka.

30. Dovolací súd poukázal aj na logický výklad § 19a ods. 2 a 3 zákona o veľkej privatizácii. Nadobúdateľ privatizovaného majetku musí v prvom rade nadobudnúť prostriedky na základe platnej zmluvy uzatvorenej podľa ods. 2 so súhlasom fondu a až následne si môže tento nadobúdateľ splniť svoju povinnosť podľa ods. 3: „Ak nadobúdateľ privatizovaného majetku poruší svoju povinnosť podľa odseku 3, sú neplatné tie právne úkony, pri ktorých nakladal so získanými prostriedkami iným spôsobom ako na úhradu svojich záväzkov voči fondu. Porušenie povinnosti nadobúdateľa podľa odseku 3 však nemôže pôsobiť spätne a založiť absolútnu neplatnosť kúpnej zmluvy s tretou osobou, pri uzatvorení ktorej boli splnené všetky zákonné podmienky vrátane podmienky podľa § 19a ods. 2 privatizačného zákona.“

31. Prihliadnuc na konkrétne okolnosti prejednávanej veci, dovolací súd posúdil ako absolútne neplatnú zmluvu o vzájomnom započítaní pohľadávok z 21. februára 2001 pre jej rozpor so zákonom, konkrétne s § 19a ods. 3 zákona o veľkej privatizácii.

32. K dojednaniu spôsobu úhrady kúpnej ceny najvyšší súd poukázal na rozsudok odvolacieho senátu najvyššieho súdu č. k. 5 Obo 7/2019 z 1. októbra 2020, v zmysle ktorého to, či došlo k splneniu dohodnutého spôsobu úhrady zo strany kupujúceho, nemá vplyv na platnosť celej kúpnej zmluvy.

33. Z uvedenej argumentácie dovolací súd sformuloval tieto právne závery:

„I. Platnosť zmluvy o prevode privatizovaného majetku je podmienená existenciou predchádzajúceho súhlasu Fondu podľa ustanovenia § 19a ods. 2 privatizačného zákona.

II. Ustanovenie § 19a ods. 3 privatizačného zákona nepredstavuje kumulatívnu zákonnú podmienku, ktorej splnenie je nevyhnutné pre platnosť prevodnej zmluvy podľa odseku 2. V ustanovení § 19a ods. 3 privatizačného zákona je upravená osobitná zákonná povinnosť nadobúdateľa privatizovaného majetku, ktorej nedodržanie zakladá podľa ustanovenia § 19a ods. 3 v spojení s ods. 4 privatizačného zákona absolútnu neplatnosť tých právnych úkonov, pri ktorých nadobúdateľ nakladal s finančnými prostriedkami - pôvodne získanými zmluvou o prevode privatizovaného majetku uzavretou s predchádzajúcim súhlasom Fondu podľa § 19a ods. 2 privatizačného zákona - iným spôsobom ako na úhradu svojich záväzkov voči Fondu.

III. Porušenie povinnosti nadobúdateľa privatizovaného majetku použiť získané finančné prostriedky od tretej osoby na úhradu svojich záväzkov voči Fondu podľa ustanovenia § 19a ods. 3 privatizačného zákona nespôsobuje neplatnosť kúpnej zmluvy, ktorou nadobúdateľ ako predávajúci získal od tretej osoby ako kupujúceho (pôvodne privatizovaného majetku) peňažné prostriedky, a ktorá bola uzatvorená s predchádzajúcim súhlasom Fondu podľa § 19a ods. 2 privatizačného zákona.“

34. K predaju sporných nehnuteľností v rámci exekučného konania v súčinnosti so súdnym exekútorom dovolací súd vyslovil, že povinný síce porušil všeobecný zákaz nakladať so svojím majetkom, avšak s vedomím a so súhlasom súdneho exekútora, čo je stav odlišný od judikátov R 44/2004 a R 47/2009. Aj v prípade, ak by došlo k prevodu v rozpore s ustanoveniami Exekučného poriadku, nemohol nastúpiť následok v podobe absolútnej neplatnosti právneho úkonu, oprávnená osoba sa mohla domáhať odporovateľnosti právneho úkonu, resp. nesprávnym mohol byť postup súdneho exekútora s následkom vzniku nároku na náhradu škody. Nesprávny postup súdneho exekútora nemohol založiť absolútnu neplatnosť kúpnej zmluvy.

35. Z uvedených dôvodov najvyšší súd ako dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodovanie s tým, že odvolací súd je viazaný právnym názorom dovolacieho súdu vysloveným v napadnutom uznesení.

II.

Argumentácia sťažovateľa

36. Proti napadnutému kasačnému uzneseniu dovolacieho súdu, ktorým bol vyslovený záväzný právny názor, podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje:

- a) Dovolací súd sa nedôsledne a nedostatočne zaoberal svojou predošlou rozhodovacou praxou, ktorá bola vytvorená najvyšším súdom ako súdom odvolacím, resp. aj dovolacím rozhodujúcim v skutkovo a právne obdobných veciach súvisiacich s konkurzom vedeným na majetok úpadcu. Najvyšší súd, aj keď ako súd odvolací, zaujal opačný právny názor ako dovolací súd v prejednávanej veci, teda akceptoval výklad, v zmysle ktorého sankciou neplatnosti je postihnuteľná kúpna zmluva aj v prípade, ak nadobúdateľ privatizovaného majetku, t. j. úpadca, nepoužil prednostne získané peňažné prostriedky na úhradu záväzkov voči fondu.
- b) Sťažovateľ spochybňuje aj právny základ dovolacím súdom formulovaného právneho názoru, ktorý považuje za nelogický až absurdný. Podľa jeho názoru tento právny názor nie je v praxi vôbec použiteľný, pretože nedáva odpoveď na to, čo v prípade, ak by nadobúdateľ použil finančné prostriedky na úhradu miezd alebo by časť prijatej kúpnej ceny použil na nákup surovín do výroby, hotové výrobky by následne predal a pod.
- c) Sťažovateľ spochybňuje aj odkaz dovolacieho súdu na rozhodnutie vo veci sp. zn. 5 Obo 7/2019, ktorá je skutkovo odlišnou, navyše nejde o rozhodnutie dovolacieho súdu, ale o rozhodnutie najvyššieho súdu vydané v odvolacom konaní.
- d) Sťažovateľ namieta správnosť záverov dovolacieho súdu, ktorý nepripúšťa neplatnosť právneho úkonu, ktorým kupujúci nadobudne privatizovaný majetok, no na druhej strane pripúšťa neplatnosť nadväzujúcich právnych úkonov, ktoré vykoná nadobúdateľ s tretími osobami, ktoré nemajú už k privatizovanému majetku žiaden vzťah. Výklad najvyššieho súdu nezohľadňuje účel a zmysel právnej úpravy, v tomto prípade nemožno systematický a gramatický výklad uprednostniť pred výkladom teleologickým, resp. výkladom *e ratione legis*.
- e) Závery dovolacieho súdu týkajúce sa vyhodnotenia následkov porušenia príslušných ustanovení Exekučného poriadku pri predaji sporných nehnuteľností hodnotí sťažovateľ ako arbitrárne a ničím neodôvodnené. Exekučný poriadok nedovoľuje spôsob predaja nehnuteľností povinného inak ako exekučnou dražbou; iný spôsob bez ohľadu na súhlas exekútora dovoľený nie je: „*Výklad noriem Exekučného poriadku, ktorým dovolací súd takýto postup legalizuje, nemá oporu v Exekučnom poriadku a preto nie je ani správny ani zákonný.*“
- f) Sťažovateľ namieta aj nevysporiadanie sa s ďalšími dvomi dovolacími otázkami, ktoré sformulovali žalobcovia ako dovolatelia, napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je z tohto dôvodu zmätočné.
- g) Podaním doručeným ústavnému súdu 8. apríla 2022 sťažovateľ doplnil, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu má dopad aj na rozhodnutia v iných, aj právoplatne skončených veciach, resp. dochádza k iniciovaniu nových súdnych konaní o určenie vlastníckeho práva. Zároveň uviedol, že najvyšší súd rozhodujúci ako súd odvolací po vrátení veci na základe napadnutého uznesenia najvyššieho súdu rozhodol uznesením č. k. 2 Obo 4/2021 z 30. marca 2022 o prerušení konania do rozhodnutia ústavného súdu vo veci sp. zn. Rvp 1014/2021. Z týchto dôvodov požiadal ústavný súd o prijatie ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie a o vecné posúdenie formulovaných námietok.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

37. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu, ktorým bol z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci zrušený rozsudok odvolacieho súdu a dovolací súd zároveň vyslovil záväzný právny názor na prejednávajúcu vec.

38. V tejto súvislosti ústavný súd odkazuje na svoju ustálenú judikatúru (napr. II. ÚS 398/08, II. ÚS 439/2015, II. ÚS 6/2018, III. ÚS 449/2018, I. ÚS 443/2019), podľa ktorej v zásade ústavný súd nepreskúma zrušovacie rozhodnutia súdov, pretože konanie vo veci samej pokračuje ďalej, avšak z výnimočných dôvodov spočívajúcich buď v závažných pochybeniach súdov blížiacich sa k zmätočnosti, alebo z dôvodov, že kasačné rozhodnutie vytvorilo vo veci pevný hmotnoprávny základ rozhodovania pre súdy nižších stupňov, môže podrobiť aj kasačné rozhodnutie všeobecného súdu ústavnoprávnemu prieskumu a pristúpiť aj k jeho zrušeniu.

39. Keďže napadnuté uznesenie najvyššieho súdu formuluje kasačne záväzný právny názor na prejednávajúcu vec, ústavný súd preskúmal toto rozhodnutie so zreteľom na argumentáciu sťažovateľa formulovanú v podanej ústavnej sťažnosti.

40. Sťažovateľ namieta, že najvyšší súd ako súd dovolací mal v rámci svojho dovolacieho prieskumu pre nesprávne právne posúdenie veci zohľadniť aj rozhodnutia najvyššieho súdu ako súdu odvolacieho, ktoré sa týkajú podmienok prevodu privatizovaného majetku z úpadcu na ďalšie tretie osoby a zaoberajú sa aj aplikáciou a výkladom § 19a zákona o veľkej privatizácii.

41. S touto argumentáciou sa nemožno stotožniť. Sám sťažovateľ uvádza, že v rámci konkurzu vedeného na majetok úpadcu sa vedie, resp. viedlo niekoľko súdnych konaní. Najvyšší súd v nich rozhodoval ako súd odvolací a každé rozhodnutie odvolacieho súdu je zásadne záväzné len pre strany konkrétneho sporu. Prípustnosť dovolania z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci sa posudzuje z pohľadu konformnosti konkrétneho napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (a to aj najvyššieho súdu konajúceho v pozícii odvolacieho súdu) s rozhodovacou praxou najvyššieho súdu konajúceho a rozhodujúceho v procesnej pozícii súdu dovolacieho.

42. Ak by ústavný súd prijal argumentáciu sťažovateľa, najvyšší súd by musel nad rámec § 421 ods. CSP rozšíriť dôvody prípustnosti dovolania. Najvyšší súd je zákonodarcom povolaný na zjednocovanie judikatúry všeobecných súdov pri výkone právomoci súdu dovolacieho. Pre posúdenie prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP a následný dovolací prieskum sú relevantné iba rozhodnutia najvyššieho súdu vydané v dovolacom konaní, prípadne aj absencia dovolacieho rozhodnutia v konkrétnej otázke.

43. V tomto smere ústavný súd rozumie situácii sťažovateľa, keď v obdobných právnych a skutkových okolnostiach existujú právoplatné rozhodnutia všeobecných súdov, ktoré vo výsledku nie sú rovnaké, čo je podľa jeho názoru v rozpore s princípom právnej istoty. Na druhej strane je potrebné zdôrazniť, že aj dovolacie konanie zasahuje do princípu právnej istoty, pretože ide o prieskum už právoplatne rozhodnutej veci. Z tohto dôvodu je úplne akceptovateľné, že dovolací prieskum nemôže byť založený na akýchkoľvek dôvodoch. V záujme ochrany právnej istoty je nevyhnutné požadovať splnenie zákonom predpokladaných dôvodov na jeho začatie. Okrem toho nemožno opomenúť, že dovolací prieskum môže najvyšší súd vykonať len na základe

dispozitívneho úkonu dovolateľa, do ktorého obsahu patrí aj formulácia dovolacích dôvodov, ktorými je najvyšší súd viazaný. To znamená, že ak dovolateľ nenamieta nesprávne právne posúdenie veci, dovolací súd sa ním z vlastnej iniciatívy nemôže zaoberať. To môže viesť v konečnom dôsledku k situácii, že právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu v skutkovo obdobnej veci, ktoré nebolo predmetom posúdenia dovolacím súdom z hľadiska právneho posúdenia, môže vychádzať z odlišných právnych záverov, než aké sú sformulované v napadnutom uznesení najvyššieho súdu.

44. Ústavný súd zhodne s najvyšším súdom neidentifikoval žiadne rozhodnutie dovolacieho súdu, ktoré by poskytovalo ucelené právne posúdenie a výklad § 19a zákona o veľkej privatizácii. Rozhodnutie dovolacieho súdu vo veci sp. zn. 2 ObdoV 1/2014 bolo zrušené nálezom ústavného súdu č. k. II. ÚS 796/2016 z 22. júna 2017. Ďalšie rozhodnutie dovolacieho súdu vo veci sp. zn. 2 ObdoV 1/2015 sa nezaoberalo právnym posúdením veci odvolacím súdom, ale posúdením existencie procesných väd, dovolanie bolo odmietnuté pre neprípustnosť. Toto uznesenie bolo aj predmetom prieskumu ústavnej sťažnosti vedenej pod sp. zn. I. ÚS 295/2017, ktorá bola odmietnutá ako zjavne neopodstatnená.

45. Z hľadiska skúmania dôvodov prípustnosti dovolania sa najvyšší súd v prvom rade zaoberal otázkou, či výklad § 19a zákona o veľkej privatizácii bol už predmetom rozhodovania dovolacieho súdu. Dovolací súd identifikoval vo svojej rozhodovacej praxi uznesenie č. k. 1 Cdo 238/2004 z 31. mája 2005, o ktorom účastníci konania z objektívneho hľadiska nemohli mať vedomosť, pretože nebolo publikované. Napriek faktickej existencii tohto uznesenia posúdil dovolací súd prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, t. j. že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od právnej otázky, ktorá nebola v praxi dovolacieho súdu vyriešená.

46. Z hľadiska materiálneho prístupu k dovolaciemu konaniu ústavný súd v tomto postupe najvyššieho súdu nevidí porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie. V situácii, ak sa strany nemohli objektívne oboznámiť s konkrétnym rozhodnutím dovolacieho súdu, by bolo neprípustným formalizmom odmietnutie dovolania z dôvodu, že pre rozhodnutie podstatná právna otázka síce už bola dovolacím súdom vyriešená, ale strany konania sa o tom nemali možnosť dozvedieť. V tejto súvislosti ústavný súd odkazuje na vlastnú rozhodovaciu činnosť v otázke prístupu k posudzovaniu obsahu podaného dovolania (I. ÚS 51/2020), ako na to poukázal aj najvyšší súd, ako aj na prax najvyššieho súdu (8 Cdo 54/2018, 3 Obdo 11/2019). Ústavný súd svojimi rozhodnutiami opakovane zasiahol do rozhodnutí najvyššieho súdu, ak tento posudzoval dovolania príliš formalisticky a reštriktívne, pričom ústavný súd zdôraznil potrebu vnímať skutočný obsah podaného dovolania a princíp materiálneho (nie formálneho) posúdenia existencie dôvodov zakladajúcich možnosť dovolacieho prieskumu (I. ÚS 336/2019, I. ÚS 186/08, I. ÚS 164/2012, IV. ÚS 372/2020).

47. Sťažovateľ ďalej namieta vecnú stránku výkladu §19a zákona o veľkej privatizácii. V tomto ohľade ústavný súd preskúmal odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu z pohľadu, či nejde o výklad zjavne svojvoľný, arbitrárny, resp. nedostatočne odôvodnený.

48. Načrtnuté možné nedostatky, ktoré by mohli viesť k ústavnej neudržateľnosti právneho názoru najvyššieho súdu, ústavný súd neidentifikoval. Z predchádzajúcej rozhodovacej praxe samotného najvyššieho súdu je možné vyvodiť, že výklad sporného ustanovenia nie je jednoznačný, pričom je

to práve dovolací súd, ktorému patrí úloha zjednocovateľa aplikačnej a interpretačnej praxe, preto bolo jeho úlohou dať jasnú odpoveď aj na výklad § 19a zákona o veľkej privatizácii.

49. V zmysle § 19a ods. 1 až 4 zákona o veľkej privatizácii:

„(1) Do splatenia celej kúpnej ceny je nadobúdateľ privatizovaného majetku povinný odo dňa účinnosti zmluvy strpieť, aby fond kontroloval stav a nakladanie s privatizovaným majetkom a na ten účel nahliadal do účtovných dokladov nadobúdateľa privatizovaného majetku.

(2) Do splatenia celej kúpnej ceny je prevod privatizovaného majetku alebo jeho časti nadobúdateľom na inú osobu alebo jeho vklad do obchodnej spoločnosti alebo jeho založenie v prospech tretích osôb možné len po predchádzajúcom písomnom súhlase fondu. Ak fond do 60 dní od doručenia písomnej žiadosti nadobúdateľa fondu na nakladanie s privatizovaným majetkom písomne nevyjadrí nesúhlas, zastáva sa názor, že súhlas bol udelený. Predchádzajúci písomný súhlas fondu je potrebný aj pri akciových spoločnostiach, ktorých majetkové účasti na podnikaní akciovej spoločnosti sú predmetom predaja. Ak nadobúdateľ privatizovaného majetku nedodrží pri nakladaní s týmto majetkom uvedený postup, prevod privatizovaného majetku alebo jeho časti alebo jeho vklad do obchodnej spoločnosti alebo jeho založenie v prospech tretích osôb sú neplatné.

(3) Ak fond vydá predchádzajúci písomný súhlas podľa odseku 2, nadobúdateľ privatizovaného majetku je povinný použiť takto získané prostriedky prednostne na úhradu svojich záväzkov voči fondu v zmysle uzavretej zmluvy podľa § 14.

(4) Úkony vykonané nadobúdateľom v rozpore s ustanoveniami odsekov 2 a 3 a všetky na ne nadväzujúce úkony sú neplatné.“

50. Ústavný súd nemá vecné výhrady k spôsobu interpretácie § 19a zákona o veľkej privatizácii, ktorý zvolil najvyšší súd pri zohľadnení jeho systematického rozdelenia, keď ods. 2 sa priamo dotýka platnosti prevodov majetku alebo jeho časti (čo je v ňom aj výslovne uvedené) a ods. 3 sa týka následnej dispozície nadobúdateľa so získanými peňažnými prostriedkami. Je preto vhodné diferencovať medzi právnymi úkonmi podľa ods. 2 a ods. 3, pričom v dôsledku toho aj sankcia neplatnosti dopadá na odlišný okruh právnych úkonov, ak nedôjde k splneniu podmienky podľa ods. 2, resp. podľa ods. 3.

51. Rovnako je možné sa stotožniť s názorom, že nadobúdateľ privatizovaného majetku musí najskôr platne nadobudnúť prostriedky, a to na základe platnej zmluvy uzatvorenej podľa ods. 2 so súhlasom fondu, a až následne si môže tento nadobúdateľ splniť svoju povinnosť podľa ods. 3. K porušeniu povinnosti nadobúdateľa podľa odseku 3 môže dôjsť až po uzatvorení kúpnej zmluvy, preto táto okolnosť nemôže pôsobiť spätne a založiť absolútnu neplatnosť kúpnej zmluvy s tretou osobou, pri ktorej uzatvorení bola splnená podmienka podľa § 19a ods. 2 zákona o veľkej privatizácii. K tomu ústavný súd dodáva, že by bolo možné uvažovať nanajvýš o otázke platnosti zmluvného dojednania, podľa ktorého bola kúpna cena zaplatená nie priamo predávajúcemu (nadobúdateľovi), ale súdnemu exekútorovi. Toto oddeliteľné dojednanie o spôsobe, resp. mieste plnenia by však nemalo vplyv na platnosť prevodu v zmysle dojednania o podstatných náležitostiach kúpnej zmluvy. Následné získanie kúpnej ceny do konkurznej podstaty závisí od aktivity správcu konkurznej podstaty.

52. Sťažovateľ v tejto súvislosti formuluje otázky, na aké právne úkony potom dopadá sankcia neplatnosti právneho úkonu, ak dôjde k porušeniu § 19a ods. 3 zákona o veľkej privatizácii. V tejto súvislosti ústavný súd uvádza, že v prejednávanej veci tieto otázky neboli nastolené, preto sa k nim

ani nemožno relevantne vyjadriť, keďže ich formulácia a rovnako aj zodpovedanie závisia od okolností konkrétneho prípadu, ktoré dosiaľ neboli v konaní pred všeobecnými súdmi skúmané a ani neboli predmetom dovolacej otázky. V okolnostiach tejto veci sa zodpovedanie otázok sťažovateľa týkajúcich sa toho, aké právne úkony sú ako následné postihované neplatnosťou, pohybuje v hypotetickej rovine, pretože v tomto prípade nenastali okolnosti, ktoré namieta sťažovateľ (úhrada kúpnej ceny na účet predávajúceho a následná úhrada jeho viacerých záväzkov, napr. úhrada miezd, resp. nákup surovín), ale kúpna cena bola hrazená na účet súdneho exekútora a následne poukázaná zrejme v prospech oprávnených.

53. Nemožno opomenúť ani tú dôležitú okolnosť, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu má kasačnú povahu, teda o veci samej sa ďalej koná a rozhoduje. Ak sa sťažovateľ domnieva, že rozhodnutie o veci samej závisí od zodpovedania právnej otázky, na ktorú dovolací súd dosiaľ nedal odpoveď, je oprávnený po rozhodnutí o veci samej opätovne iniciovať dovolací prieskum.

54. Rozsah prieskumnej činnosti ústavného súdu vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu je limitovaný jednak argumentáciou sťažovateľa použitou v ústavnej sťažnosti, ako aj samotnými právnymi otázkami formulovanými dovolateľmi, keďže takto bol v rámci dovolacieho prieskumu obmedzený aj najvyšší súd.

55. K námietke sťažovateľa o použití záverov rozhodnutia najvyššieho súdu ako súdu odvolacieho vo veci sp. zn. 5 Obo 7/2019 v situácii, keď nezohľadnil inú prax najvyššieho súdu v postavení odvolacieho súdu, ústavný súd opakuje, že z hľadiska dôvodov prípustnosti dovolania pre nesprávne právne posúdenie je relevantnou iba rozhodovacia prax dovolacieho súdu, pričom dovolací súd správne prihliadol a vysporiadal sa so svojou predošlou praxou, na ktorú nadviazal (poukaz na uznesenie vo veci sp. zn. 1 Cdo 238/2004). Odkaz najvyššieho súdu na rozhodnutie odvolacieho súdu všeobecne možno v tomto prípade vnímať ako súčasť jeho právnej argumentácie, pričom dovolací súd nie je viazaný praxou odvolacieho súdu, čo mu ale nebráni poukázať na závery odvolacieho súdu, s ktorými sa stotožňuje v rámci podpory vlastných právnych názorov.

56. K záverom dovolacieho súdu týkajúcim sa spôsobu predaja dotknutých nehnuteľností v rámci exekučného konania sťažovateľ namieta, že dovolací súd v podstate legitimizoval viaceré nezákonnosti, ktorými bolo exekučné konanie poznačené (porušenie všeobecného zákazu nakladať s majetkom, nere realizovanie predaja prostredníctvom exekučnej dražby, ale priamym predajom), pričom uvedené sa dialo s vedomím a súhlasom súdneho exekútora. Aj v tejto otázke možno súhlasiť so záverom najvyššieho súdu, že porušenie ustanovení Exekučného poriadku nemôže mať za následok neplatnosť kúpnej zmluvy, pretože tento následok nie je zákonom predpokladaný. Uvedené porušenie môže zakladať odporovateľnosť právneho úkonu, resp. vyvodenie zodpovednosti súdneho exekútora, pričom ale platí, že cieľom exekučného konania je uspokojenie nároku oprávneného.

57. Ďalšie námietky sťažovateľa sa týkajú nevysporiadania sa s celým obsahom podaného dovolania v procesnej situácii, keď dovolatelia vystupovali v procesnom postavení žalobcov a sťažovateľ ako žalovaný dovolanie nepodal. V tomto ohľade je potrebné poukázať na to, že išlo o otázky týkajúce sa platnosti dohody o započítaní a posúdenia dobrej viery pri nadobúdaní majetku od úpadcu. Z pohľadu ústavného súdu vyslovením právneho názoru dovolacieho súdu, že nepoužitie peňažných prostriedkov získaných z predaja privatizovaného majetku prednostne na úhradu záväzkov voči fondu nezakladá neplatnosť kúpnej zmluvy, ktorou sa privatizovaný majetok

prevádzal na tretie osoby, už ďalej nebolo potrebné zaoberať sa prípadnou dobromyseľnosťou žalobcov pri nadobúdaní vlastníckeho práva, keďže nebola daná jej absolútna neplatnosť z dôvodu porušenia povinnosti podľa § 19a ods. 3 zákona o veľkej privatizácii, pričom dobromyseľnosť nadobúdateľa vlastníckeho práva je v zásade podstatnou pri posudzovaní vydržania, čo nebolo predmetom prejednávanej veci. K otázke platnosti dohody o započítaní najvyšší súd zaujal názor, a to v ods. 42 napadnutého uznesenia, keď skonštatoval, že pri aplikácii ním zvoleného výkladu § 19a ods. 3 v spojení s ods. 4 zákona o veľkej privatizácii by sankciou neplatnosti mohla byť postihnutá zmluva o vzájomnom započítaní pohľadávok z 21. februára 2001, pričom z pohľadu ústavného súdu aj prípadná neplatnosť tejto dohody nemá vplyv na posúdenie platnosti kúpnej zmluvy v intenciách právneho názoru vysloveného najvyšším súdom v napadnutom uznesení.

58. Vzhľadom na uvedené ústavný súd uzatvára, že závery, ku ktorým najvyšší súd dospel, nemožno označiť za svojvoľné (arbitrárne) ani nedostatočne odôvodnené, výklad § 19a zákona o veľkej privatizácii je v okolnostiach danej veci ústavne akceptovateľný.

59. Ústavný súd preto dospel pri predbežnom prerokovaní k záveru, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a obsahom napadnutých základných práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

60. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. mája 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu